

Леси ми је испричала

Освануло је хладно јутро. Пошао сам у шетњу. Убрзо ме сустигао снег па сам сео на клупу чврсто умотан у капут. У даљини приметио сам неког пса који трчи ка мени. Била је то женка Шкотског овчара.

Гледала ме је очима пуним туге. Цела је била прекривена снегом. Имала је дужу длаку браон беле боје. Није много велика. Подсећала ме на Леси из лектире коју сам прочитао. Попела се на клупу и њушку приближила мом увету. „Ја сам Леси, да ли можеш да ми помогнеш?“, упитала ме уплашеним гласом. Био сам збуњен, али она је наставила да прича. „Желим да се вратим кући, али сам превише исцрпљена. Целог живота моји власници су ме хранили и сада нисам баш добар ловац. Ухватила сам пер зечева, али то ме неће још дуго одржавати ситом, јер сада све звери одлазе у своје спремљене збегове. Данима ми се зима провлачи кроз кожу. Сви су у топлим домовима, а једина ја напољу. Имала сам среће што сам наишла на тебе, јер ме један разбојник данима јури са пушком. На опрезу је цео комшилук мислећи да сам ја крволочна звер која дави њихову живину. То није тако, препливала сам језеро и пола леденог мора како бих видела једину особу која ме разуме и воли. Имала сам сукобе са људима и животињама али била сам упорна и ништа ме неће спречити да дођем кући. Припадам породици из малог и скромног села. Тамо где сам живела, много сам била вољена. Сви они знају моје добре особине. Сада сам прешла скоро хиљаду миља и кога год да сам срела мислио је другачије. У мом селу шта год да се деси лоше знају да то нисам урадила ја, а током овог путовања велики број пута сам се нашла у необјашњивим неспоразумима. Из њих сам се једва извлачила, али нема им краја, сви ме нападају, а ја им не желим зло. Само бих желела да још једном угледам дечака по имену Џо“, рекла је то и једна суза јој је потекла низ густо и смрзнуто крзно. Веома сам се сажалио па сам је помазио и узео у своје нарјуче. Почео сам да је носим, а она ме наводила. Одједном искочила ми је из руку када је угледала неко школско двориште. Брзо је отрчала кроз дубок снег. Тамо је чекала свог власника Џоа. Посматрао сам је не марећи за моје смрзнуте образе. Она је погледала у мене и пуном брзином дотрчала. Скочила ми је у наручје и кренула да ме лиже. Одједном отворих очи, а мој пас ме будио лизавши моје лице. Схватио сам да је све то био само сан.

Сада знам колико су пси верни људима. Они су човеков најбољи пријатељ. Ако сте ви добри према псу, он ће вам истом мером узвратити, ако не и више од тога. Још више волим свог пса након овога што ми је Леси испричала у сну.